Wat er mis is met Nederland

Een open brief aan Nederland, van Willem Wind.

Steeds vaker doemt bij mij het beeld op dat de overheid zich opstelt als zeurende ouders. Die hebben het goede voor met hun kinderen maar kunnen niets beters verzinnen dan net zolang praten totdat de kinderen zo ongeveer doen wat hen verteld wordt. Of de kinderen dat willen of er zelf beter van worden is nooit de vraag. De zeurende ouders hebben plannen met hun kinderen en daar moeten ze naartoe gepraat worden.

Om dit punt helder te maken kan ik vele voorbeelden geven. Als eerste de politie. Als die je aanhoudt zeurt die minimaal een kwartier lang over wat je wel niet verkeerd doet en hoe gevaarlijk dat is en wat de consequenties zijn. Zeggen dat je dat ook wel weet maakt het erger want dan beginnen ze gewoon weer overnieuw. Ja en amen zeggen werkt het snelst. En de boete gewoon betalen want de incasso van de overheid gebruikt alle mogelijkheden tot aan gijzeling toe om je te laten betalen.
Op zich is dit niet een probleem.

Een ander voorbeeld is het UWV. Die zeurt dat je moet solliciteren en klaar staan om te gaan werken. Die zeurt zelfs als je kanker hebt met een half jaar te leven, dat je moet gaan werken want een uitkering..blah, blah, blah.. Ze zeuren zo mensen uit de uitkering die het wel op een andere manier kunnen overleven. De uitkeringstrekkers reageren op het gezeur met meer gezeur.
Op zich is dit niet het probleem.

Het onderwijs zegt dat ze wel willen maar niet mogen om bv thuiszitters of hoogbegaafden goed onderwijs te geven. De overheid zegt dat ze het wel mogen maar niet willen. Passend onderwijs komt zo niet van de grond. En in plaats dat de overheid mee gaat denken met het onderwijs, zeurt het gewoon door dat het wel zo moet. Kamp en Dekker zijn voor mij de graadmeters van het gezeur.
Op zich is dit niet het probleem.

Ook aardbevingen probeert de overheid met zeuren te dempen. Het komt goed, we zijn goed bezig tot de volgende aardbeving er is en de overheid eindelijk afstapt van zeuren en iets doet.
Op zich is dit niet het probleem.

Het zeuren van de overheid komt ook door de goede rapporten die Nederland krijgt voor bv. het onderwijs en economie. We staan er goed voor volgens de overheid, met Rutte voorop en dat moet het volk ook accepteren. Het volk(de kinderen) kan niet alles krijgen wat het wil en dat klopt.
Op zich is dit niet het probleem.

Politici willen ook nog wel eens mensen van het volk bevragen wat die nu willen. Vooral PVV-stemmers zijn daarvoor uitverkoren. En als ik die gesprekken beluister kan ik niet aan de indruk ontkomen dat dit erg lijkt op een gesprek van een ouder met een recalcitrant kind. De ouder zeurt net zolang totdat het kind op enige manier instemt met de redenaties van de ouder. De ouder heeft plannen met het kind en dat moet gebeuren, met of zonder instemming van het kind. Die weet tenslotte niet wat goed is voor hem of haar. Als voorbeelden het straffe beleid omtrent roken, levenslang leren, overgewicht, zelf carrière plannen en uitvoeren, blijven werken, drank, uitgezonderd drugs, constant sporten, alle regels naleven, etc., etc, etc..
Op zich is dit niet het probleem.

Maar alles bij elkaar tipt nu het zeuren, iets wat de overheid altijd al gedaan heeft, net over een kritisch punt. Wij vinden een zeurende overheid best goed. Zeker als het zeurt tegen de buurman of buurvrouw. Een zeurende overheid wil het goede voor ons en dat willen wij ook. Maar het gezeur

moet een haalbaar doel hebben. Het moet geven en nemen zijn en ons in onze waarde laten. Tenminste een beetje. En dat wordt steeds minder zo gevoeld. En wat doe je als volk dan tegen het gezeur? Dan ga je redeneren en reageren als een kind. Zolang de reactie verbijstering, ontzetting of ongeloof oplevert is het een goede reactie. En dan is de waarheid en zijn feiten niet ter zake doende. Als je het kunt is het prachtig om de verbijstering te zien als je een feit niet accepteert als zijnde waar. En het gaat je dan op dat moment om die verbijstering. Daar scoor je mee tegen dat gezeur.

En wat wil het volk dan wel, wat maakt dat het recalcitrante kind weer normaal functioneert? Meer zeuren, een hardere aanpak, zonder eten naar bed? Wat denkt u?

Het volk wil wat het altijd al wil. Een redelijk deel van het inkomen als vrij besteedbaar kunnen gebruiken. Je eigen kinderen en de kinderen die je kent doen het goed op school of ze krijgen een goede beroepsopleiding. De overheid helpt je mee als je klem komt te zitten. Je kinderen en die je kent krijgen het net zo goed en liever iets beter dan dat je het zelf hebt. En het volk wil graag een idealistische plek in het vooruitzicht hebben, een plek die nooit zal bestaan maar waar we wel naar op weg kunnen gaan. Zonder ooit aan te komen. Een aarde zonder vervuiling, zonder uitbuiting, met een eerlijke verdeling van al het goede van het leven. Maar die wandeling mag het eerste niet in gevaar brengen. Die idylle is mooi maar we moeten wel een beetje leuk kunnen leven!

Als ouder weet je eigenlijk wel dat je het verliest van een recalcitrant kind. Het kan lang duren of kort, het kind wint want die maakt het niet uit of diens wereld in elkaar stort of niet. Die kan wel wat dagen zonder eten en die weet dat het als het om leven en dood gaat, toch wel beschermd of gered zal worden. Het kind weet dat. En de ouder weet ook, zeker na wat proberen, dat het niet zal lukken. En de enige die hier iets aan kan doen is de ouder. Die moet toegeven en die moet milder worden. Die moet echt gaan luisteren en het kind geven wat het wil en nodig heeft. Zonder bijbedoelingen en het kind feitelijk het respect geven dat het verdient.

Voor mij is het duidelijk. De overheid, dat wat het volk ervaart en tegenkomt als overheid, moet minder zeuren en meer het volk helpen en ondersteunen. Dat geldt in alle geledingen, van uitkeringen, voedselbanken, daklozen, werkgelegenheid en werkzekerheid, gezondheidszorg met altijd in het achterhoofd de hoofdzaken die het volk in eerste instantie wil. De rest is optioneel.

Het gaat niet om de Islam, niet om de vluchtelingen, niet om de rijke elite, niet om de afstand tussen volk en regering, het gaat niet om het koningshuis of een premier die wil dat we zelfstandiger worden en daar de ruimte niet bij geeft om dat te kunnen, het gaat om de redelijke eis van elk volk: genoeg geld om van te leven en dat je kinderen het goed of beter hebben dan jezelf op die leeftijd.

Overheid, zeur niet zo en doe het goede voor het volk. Anders worden meer mensen recalcitrant en is het volk steeds meer bereidwillig om alles op de waagschaal te zetten. En dat is de schuld van de overheid, nooit van het volk.

Willem Wind.
3-1-2017